

In de zaak 23-68 :

betreffende een verzoek van het Gerechtshof te 's-Gravenhage (Belastingkamer) om een prejudiciële beslissing over de interpretatie van artikel 11, sub b), van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, tot het Hof gericht in het voor eerstgenoemd gerecht aanhangige geding :

JOHANNES GERHARDUS KLOMP, ambtenaar bij de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, wonende te 's-Gravenhage,

tegen

INSPECTIE DER BELASTINGEN, eerste afdeling, te 's-Gravenhage,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt : R. Lecourt, President, A. Trabucchi en Mertens de Wilmars, Kamerpresidenten, A.M. Donner, W. Strauß, R. Monaco en P. Pescatore (Rapporteur), Rechters, J. Gand, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten en het procesverloop

Overwegende, dat J.G. Klomp, ambtenaar van de Hoge Autoriteit der E.G.K.S., sinds 1 februari 1959 werkzaam is bij het Bureau van de Pers- en Voorlichtingsdienst van de Europese Gemeenschappen te 's-Gravenhage, alwaar hij zich in mei 1959 metterwoon heeft gevestigd; dat de Inspectie der Belastingen te 's-Gravenhage bij aanslag van 30 november 1961 van Klomp over het jaar 1959 betaling vorderde

van een premie ad fl. 300.— ingevolge de Algemene Ouderdomswet (wet van 31 mei 1956);

dat Klomp weigerde deze premie te betalen, daar zij niet zou mogen worden berekend op grondslag van zijn inkomen als ambtenaar der E.G.K.S.;

dat hij zich daartoe beriep op artikel 11, sub b) van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten, hetwelk de ambtenaren vrijstelt van alle belastingen op hun salarissen en emolumenten, door de Gemeenschap uitbetaald;

dat de Inspectie der Belastingen te 's-Gravenhage op 14 januari 1963 eisers klacht afwees en haar aanslag van 30 november 1961 bevestigde;

dat eiser tegen deze beschikking beroep instelde bij het Gerechtshof te 's-Gravenhage; dat hij voor de Tweede Kamer (Belastingkamer) van dit Gerecht met name de grief opwierp, dat voornoemde Inspectie de bestreden beschikking onvoldoende met redenen had omkleed en in het bijzonder dat zij niet was ingegaan op het bezwaar, ontleend aan artikel 11, sub b) van meerge genoemd Protocol;

dat eiser (appellant voor het Hof) zich in dit verband beriep op het arrest van het Hof van Justitie in de zaak 6-60 (Humblet/Belgische Staat, Jurisprudentie, Deel VI, blz. 1167);

dat de Inspectie der Belastingen harerzijds hoofdzakelijk het volgende aanvoert:

— dat Klomp, die „ingezetene” is in de zin van artikel 2 der Algemene Ouderdomswet, krachtens artikel 6 aan die wet onderworpen en premieplichtig is;

— dat artikel 11, sub b) van voornoemd Protocol in casu niet toepasselijk is daar de premie voor een algemeen verplichte verzekering welke de gehele bevolking omvat niet als een belasting kan worden beschouwd;

— dat het Gerechtshof te 's-Gravenhage niet bevoegd is om uitspraak te doen over de vraag of de aanslag inzake premieheffing met bedoeld Protocol verenigbaar is, nu artikel 16 van deze tekst bepaalt dat alle geschillen, op de uitleg of de toepassing van dit Protocol betrekking hebbende, aan het oordeel van het Hof worden onderworpen;

dat het Gerechtshof te 's-Gravenhage bij brief van 24 september 1968 aan het Hof van Justitie een prejudiciële beslissing over de interpretatie van artikel 11, sub b) van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de E.G.K.S. verzocht en, met name, beantwoording van de volgende vraag:

Moet onder „alle belastingen op hun salarissen en emolumenten, door de Gemeenschap uitbetaald” (littera b) van artikel 11 van het Protocol) geacht worden mede begrepen te zijn een premie geheven krachtens de (Nederlandse) Algemene Ouderdomswet?

tens de (Nederlandse) Algemene Ouderdomswet?

dat de renvooibeschikking van het Gerechtshof te 's-Gravenhage op 26 september 1968 ter Griffie van het Hof werd geregistreerd;

dat bij het Hof schriftelijke opmerkingen zijn binnengekomen van de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Commissie der Europese Gemeenschappen;

dat eiser in de hoofdzaak, J.G. Klomp, de regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Commissie der Europese Gemeenschappen ter terechtzitting van 15 januari 1969 in hun mondelinge toelichting zijn gehoord;

dat eiser in de hoofdzaak en voornoemde regering bij die gelegenheid tevens op vragen van enkele rechters hebben geantwoord;

dat de Advocaat-Generaal ter zitting van 29 januari 1969 conclusie heeft genomen;

II — De bij het Hof binnengekomen opmerkingen

Overwegende dat de schriftelijke en mondelinge vertogen als volgt kunnen worden samengevat:

A — Ten aanzien van 's Hof's bevoegdheid

1. De regering van het Koninkrijk der Nederlanden vraagt zich af of het Hof bevoegd is van de gestelde vraag kennis te nemen. Immers artikel 41 van het E.G.K.S.-Verdrag kent hem slechts een prejudiciële competentie toe met betrekking tot de geldigheid van besluiten van de Hoge Autoriteit en van de Raad en de bepalingen van het E.G.K.S.-Verdrag inzake 's Hof's bevoegdheid zijn niet gewijzigd door artikel 30 van het Verdrag van 8 april 1965 tot instelling van één Raad en één Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Mogelijk zou artikel 16 van het oude E.G.K.S.-Protocol betreffende voorrechten en immuniteiten tot grondslag voor 's Hof's competentie kunnen dienen.

2. De Commissie van de Europese Gemeenschappen merkt op, dat de rechten en ver-

plichtingen van een E.G.K.S.-ambtenaar voor wat betreft een premie-aanslag over het jaar 1959 aan de materiële bepalingen van het Protocol inzake voorrechten en immuniteiten van de E.G.K.S. onderworpen blijven, hoewel dit met ingang van 1 juli 1967 bij het Verdrag van 8 april 1965 tot instelling van één Raad en één Commissie van de Europese Gemeenschappen werd afgeschaft.

Wat daarentegen de bevoegdheid van het Hof betreft, zou het vervallen van het oude E.G.K.S.-Protocol, krachtens de bepalingen van het nieuwe Protocol en de algemeen in de Lid-Staten aanvaarde rechtsbeginselen ten gevolge hebben, dat artikel 16 van het oude E.G.K.S.-Protocol na 1 juli 1967 geen voldoende rechtsgrondslag meer biedt voor een verzoek om een prejudiciële uitspraak door een nationale rechter.

De Commissie neemt evenwel niet aan, dat het ontbreken in het nieuwe Protocol van overgangsbepalingen inzake de rechterlijke bevoegdheid en van procesregels voor de interpretatie en de toepassing van het oude E.G.K.S.-Protocol, tot gevolg zou kunnen hebben, dat dergelijke geschillen aan 's Hofs bevoegdheid worden onttrokken waardoor, zij het tijdelijk, een vacuüm in de ordening van de bevoegdheden van dit gerecht zou ontstaan. De bevoegdheids- en processuele regels van de E.E.G.- en E.G.A.-Verdragen moeten derhalve toepasselijk worden geacht; deze opvatting komt te meer gerechtvaardigd voor daar artikel 11, sub b) van het oude E.G.K.S.-Protocol uiteindelijk materieel gelijk is aan artikel 13, tweede lid, van het nieuwe Protocol, waarop artikel 30 van het Verdrag van 8 april 1965 de artikelen 177 van het E.E.G.-Verdrag en 150 van het E.G.A.-Verdrag uitdrukkelijk van toepassing verklaart.

B — Ten aanzien van de aard der onderhavige premie

1. *Eiser in de hoofdzaak, Klomp*, meent dat de argumenten op grond waarvan het fiscaal karakter van de premie voor de algemene ouderdomsverzekering wordt ontkend, niet steekhoudend zijn. Hij stelt hiertoe met name het volgende.

Het feit dat de betaling aanspraak geeft op een tegenprestatie doet de onderhavige premie niet van bijzondere aard zijn; tegenover iedere belasting staat immers, meer of minder rechtstreeks, een tegenprestatie.

Het omslagstelsel, waarop de algemene ouderdomsverzekering berust, heeft tengevolge dat er geen direct verband bestaat tussen de premie en de contra-prestatie: het ouderdomspensioen wordt slechts op een daartoe strekkend verzoek uitgekeerd; er bestaat geen verband tussen het bedrag der premie en het beloop van het pensioen; in bepaalde gevallen wordt het pensioen uitgekeerd zonder dat enige premie werd betaald.

De premies voor de algemene ouderdomsverzekering worden, evenals een belasting, vastgesteld op grondslag van het inkomen der belastingplichtigen en door de inspectie van de belasting geïnd; de daarop betrekking hebbende geschillen behoren tot de kennisneming van de belastingkamers der Nederlandse Gerichten.

De premie voor de algemene ouderdomsverzekering draagt derhalve ongetwijfeld het karakter van een belasting; krachtens artikel 11, sub b) van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten der E.G.K.S., mag het door de Gemeenschap betaalde salaris voor de vaststelling van bedoelde premie niet in aanmerking worden genomen.

2. Het komt de regering van het Koninkrijk der Nederlanden onjuist voor de premieheffing ingevolge de Algemene Ouderdomswet met het heffen van belastingen gelijk te stellen.

Hoewel deze premie, evenals een belasting, periodiek en onder kohier wordt geheven, onderscheidt zij zich hierin van de belasting, dat tegenover de betaling van de verschuldigde premie een reële (uitgestelde) tegenprestatie staat, namelijk een recht op pensioen ten laste van het fonds waarin de premies zijn gestort; bedoeld onderscheid vindt bevestiging in 's Hofs arrest in de zaak 32-67 (Van Leeuwen, Jurisprudentie Deel XIV, 1968, blz. 64).

De premie, welke ingevolge de Algemene Ouderdomswet wordt geheven, vloeit niet in 's Rijks schatkist, doch in een speciaal daartoe in het leven geroepen en door een afzonderlijk orgaan beheerd fonds, dat geen

onderdeel van de rijksbegroting vormt. De financiering van de Algemene Ouderdomswet vindt plaats op basis van een omslag-stelsel, hetgeen inhoudt dat de verzekering in beginsel self-supporting is.

De enige, zuiver technische, punten van overeenstemming met belastingheffing zijn dat de premie, tot op zekere hoogte, geheven wordt naar rato van het inkomen en dat de invordering door tussenkomst van 's Rijks Belastingdienst geschiedt.

Op het arrest-Humblet kan in casu geen beroep worden gedaan, daar het in dat geval kennelijk een belastinggeschil betrof.

3. *De Commissie der Europese Gemeenschappen* is van oordeel dat voor de uitlegging der onderhavige bepaling van het E.G.K.S.-Protocol met het oog op haar toepassing in de juridische context van de nationale wetgevingen rekening dient te worden gehouden minder met belastingtechnische formuleringen dan met de wezenselementen, het doel en de strekking van het Protocol en van de desbetreffende nationale wetgeving.

De Commissie stelt vast, dat in de Nederlandse wet van 31 mei 1956 tot instelling van een algemene ouderdomsverzekering bepaalde elementen te vinden zijn welke de premies voor de sociale zekerheid met de fiscale heffingen gemeen hebben: de verplichte premiebetaling welke het gevolg is van de aansluiting van rechtswege — krachtens de wil van de wetgever — bij een stelsel dat als een overheidsdienst wordt ingericht; het fiscale karakter van zulke heffingen opgelegd door de overheid, zij het onder de vorm van een bestemmingsheffing; de wijze van invordering der premien die, evenals bij een belasting, het recht van parate executie medebrengt.

Toch schijnt vooralnog de feitelijke evolutie die naar een zekere fiscalisatie van de sociale zekerheid leidt, nog niet uitdrukkelijk in het interne recht der Lid-Staten te worden erkend en het al dan niet fiscale karakter van de premie voor de sociale zekerheid blijft een omstreden vraag in de doctrine, die ten deze in sommige Lid-Staten gewaagt van „parafiscaliteit”. Ook de nationale rechtspraak weigert in premies voor de sociale zekerheid fiscale heffingen te zien.

Bovendien wordt in bepaalde internationale

verdragen en akkoorden betreffende voorrechten en immuniteiten van internationale organisaties onderscheid gemaakt tussen vrijstelling van nationale belastingen enerzijds en niet-toepasselijkheid van nationale stelsels van sociale zekerheid anderzijds.

Het antwoord op de aan het Hof voorgelegde vraag zal evenwel in hoofdzaak aan de hand van het gemeenschapsrecht moeten worden gevonden. Wat de Commissie betreft, komt haar voor, dat onder nationale belastingen als bedoeld in artikel 11, sub b) van het E.G.K.S.-Protocol niet mede begrepen zijn premies voor de sociale zekerheid door een Lid-Staat opgelegd aan een ambtenaar van de Gemeenschap.

De Commissie merkt op dat deze interpretatie in ieder geval moet gelden voor de dienovereenkomstige, materieel identieke bepalingen der oude E.E.G.- en E.G.A.-Protocollen en van het nieuwe Protocol hetwelk op de drie Gemeenschappen van toepassing is. Immers deze teksten houden naast de bepaling betreffende de fiscale immuniteit van de salarissen een andere bepaling in (artikel 14 der oude E.E.G.- en E.G.A.-Protocollen en artikel 15 van het nieuwe Protocol) die handelt over de regeling der sociale uitkeringen welke van toepassing is op de ambtenaren en andere person elsleden. Hieruit volgt dat indien deze Protocollen een aanknopingspunt bieden waardoor zij kunnen worden ingeroepen tegen een nationale premie voor de sociale zekerheid, welke van een ambt naar van de Gemeenschappen gevorderd wordt, dit aanknopingspunt in de bepaling aangaande het stelsel van sociale zekerheid voor de ambtenaren der Gemeenschap te vinden is en niet in de bepaling over de fiscale immuniteit van de salarissen. Aan de soortgelijke bepaling over fiscale immuniteit in het oude E.G.K.S.-Protocol kan bezwaarlijk een andere uitleg gegeven worden.

C — *Het aangesloten zijn bij de algemene ouderdomsverzekering*

1. *Eiser ten principale, Klomp*, betwist gezinszins dat hij aan de verplichte algemene ouderdomsverzekering is onderworpen.

Uit de door hem voor het Gerechtshof te 's-Gravenhage aangevoerde gronden volgt zonder twijfel dat hij een aanspraak op pensioen zou kunnen verwerven zonder de daartoe verschuldigde premies te hebben betaald; de onredelijkheid van deze opvatting komt evenwel uitsluitend voor rekening van de wet.

Eiser in de hoofdzaak betoogt voorts dat

- het Fonds niet alleen wordt gevormd door de premies der verzekerden, doch ook door bijdragen welke ten laste van de gemeenschap komen;
- bijzondere maatregelen werden genomen ten behoeve van bepaalde categorieën van verzekerden — met name wat de salarischalen betreft — zulks ter gedeltelijke compensering van de premiebetaling voor de algemene ouderdomsverzekering;
- de Staat de premie van de overheidsambtenaar geheel voor zijn rekening heeft genomen;
- nu zodanige faciliteiten niet aan de Nederlandse ambtenaren van de Gemeenschappen werden toegekend, de verplichte premiebetaling voor de algemene ouderdomsverzekering in strijd is met de bevoegdheid der Gemeenschappen om de netto bezoldiging van haar personeelsleden vast te stellen en tot discriminatie op grond van een bepaalde nationaliteit leidt.

Eiser in de hoofdzaak wijst dan ook het verwijt van onredelijkheid af. Daarentegen schijnt de houding van de Nederlandse Regering bezwaarlijk te verdedigen, daar zij met ingang van 1 januari 1965 de ambtenaren der drie Gemeenschappen van de premiebetaling voor de algemene ouderdomsverzekering heeft vrijgesteld, doch weigert deze maatregel toe te passen op een E.G.K.S.-ambtenaar die sinds 1959 Nederlands ingezetene is.

2. *De regering van het Koninkrijk der Nederlanden* merkt op, dat het beroep van eiser in de hoofdzaak in een geheel ander licht zou komen te staan, indien het motief daartoe gelegen ware in de opvatting dat hij niet verplicht verzekerd was ingevolge de Algemene Ouderdomswet.

In dit geval zou zich de vraag voordoen of de bevoegdheid van de Europese Gemeenschappen tot vaststelling van een voor hun functionarissen geldend personeelsstatuut,

waarin een stelsel van sociale zekerheid is opgenomen, de toepasselijkheid van de verplichte sociale zekerheids-wetgeving der Lid-Stat.n op die functionarissen uitsluit.

Deze opvatting zou, voor wat de E.E.G. betreft, steun kunnen vinden in artikel 14 van het (oude) Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van die Gemeenschap; voor de E.G.K.S. ontbreekt evenwel een analoge bepaling.

Indien het Hof niettemin van oordeel zou zijn dat de ambtenaren der Gemeenschappen geacht moeten worden aan een exclusief stelsel van sociale zekerheid te zijn onderworpen, zou hieruit volgen, dat de Nederlandse sociale verzekeringswetten niet op eiser in de hoofdzaak van toepassing zijn en dat hij niet krachtens de Algemene Ouderdomswet verzekerd was.

In ieder geval kan hij niet tegelijk aanspraak maken op de voordelen van de ouderdomsverzekering en zich aan de daarmee verbonden lasten onttrekken.

Van betaling der premies zijn slechts vrijgesteld zij wier inkomen ontoereikend is; het feit dat de Staat de door zijn ambtenaren verschuldigde premies voor zijn rekening neemt vindt zijn rechtvaardiging in de overweging, dat het verkrijgen van een algemeen ouderdomspensioen een verlaging van het als ambtenaar verworven pensioen met zich brengt.

3. Hoewel in casu dienaangaande voor het Hof te Den Haag een grief niet is aangevoerd, werpt de *Commissie der Europese Gemeenschappen* de vraag op, of de verplichte aansluiting bij een nationaal stelsel van sociale zekerheid, dat gelijkwaardige prestaties voorziet als het Statuut van de ambtenaren der Europese Gemeenschappen, aanvaardbaar is. Zij meent, dat de bevoegdheid der Gemeenschappen om voor hun personeel een statutair stelsel van sociale zekerheid te voorzien niet kan worden betwist; aansluiting bij zodanig stelsel houdt in, dat de betrokkenen niet bij een verplicht nationaal stelsel aangesloten kunnen zijn.

De omstandigheid dat een bepaling zoals artikel 14 van de (oude) Protocollen E.E.G. en E.G.A. in het E.G.K.S.-Protocol ontbreekt, is ten deze niet determinerend; de niet-toepasselijkheid van de nationale bepalingen inzake sociale zekerheid op ambtenaren van

internationale organisaties voor zover hun Statuut gelijksoortige uitkeringen verzekert en gelijksoortige bijdragen oplegt, is een in het internationale recht algemeen aanvaard beginsel.

Dit beginsel geldt ook in Nederland: artikel 6, lid 3, sub b), van de AOW bepaalt, dat van de voorschriften dier wet en aldus van premieheffing kan worden afgeweken ten

aanzien van personen „op wie van toepassing is een overeenkomstige regeling ... van een volkenrechtelijke organisatie”. Bij ministerieel besluit van 17 januari 1967, met terugwerkende kracht tot 1 januari 1965, werd ten aanzien van de ambtenaren der drie Gemeenschappen van deze mogelijkheid gebruik gemaakt.

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat het Gerechtshof te 's-Gravenhage bij schrijven van 24 september 1968, ter griffie binnengekomen op de 26e daaropvolgend, het Hof een verzoek om een prejudiciële beslissing heeft voorgelegd ter uitlegging van artikel 11, sub b) van het Protocol betreffende voorrechten en immuniteiten der Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;
- 2 dat het verzoek de vraag inhoudt of de woorden „alle belastingen op hun salarissen en emolumenten door de Gemeenschap uitbetaald” (artikel 11, sub b) van het Protocol) mede omvatten de ingevolge de Nederlandse Algemene Ouderdomswet op grondslag van het inkomen geheven premie;

A — Over de bevoegdheid van het Hof

- 3 Overwegende dat het Gerechtshof te 's-Gravenhage zijn verzoek aan het Hof om over het omstreden rechtspunt een prejudiciële uitspraak te geven baseert op de desbetreffende bepalingen in het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;
- 4 dat de bevoegdheidsregeling geldend ten tijde van het premie-tijdvak waarop het bij het Gerechtshof aanhangige geding betrekking heeft (1959), blijkens artikel 41 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, slechts een prejudiciële rechtsgang voorziet voor vragen omtrent de geldigheid van besluiten van bepaalde instellingen der Gemeenschap, maar niet voor vragen omtrent de uitlegging van de bepalingen van dit Verdrag;
- 5 dat echter artikel 16 van het Protocol betreffende voorrechten en immuniteiten van de E.G.K.S. het Hof een ruimere bevoegdheid verleende ten aanzien van alle geschillen betrekking hebbende op de uitlegging of de toepassing van dit Protocol;
- 6 Overwegende dat de rechtstoestand ten tijde van de feiten, welke tot het geding voor het Gerechtshof te 's-Gravenhage hebben geleid, is gewijzigd door het Verdrag

van 8 april 1965 tot instelling van een Raad en een Commissie van de Europese Gemeenschappen;

- 7 dat krachtens dit Verdrag het Protocol betreffende voorrechten en immuniteiten van de E.G.K.S. is vervangen door het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschappen;
- 8 dat artikel 13, tweede lid, van dit Protocol zakelijk de bepalingen van artikel 11, sub b) van het Protocol betreffende voorrechten en immuniteiten van de E.G.K.S. overneemt;
- 9 dat daarentegen het nieuwe Protocol artikel 16 van het Protocol betreffende voorrechten en immuniteiten van de E.G.K.S. niet heeft overgenomen;
- 10 dat anderzijds artikel 30 van het Verdrag van 8 april 1965 de bepalingen der Verdragen tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie inzake de bevoegdheid van het Hof van Justitie en inzake de uitoefening van deze bevoegdheid mede van toepassing heeft verklaard op eerstgenoemd Verdrag en op het daarbijgevoegde Protocol;
- 11 dat derhalve op het tijdstip, waarop het Gerechtshof te 's-Gravenhage het Hof om een prejudiciële beslissing heeft gevraagd, de bepalingen der artikelen 177 van het Verdrag tot oprichting van de E.E.G. en 150 van het Verdrag tot oprichting van de E.G.A. tevens van toepassing waren op het voorschrift, dat thans de materie beheerst, welke voorwerp is van het bij de nationale rechter aanhangige geschil;
- 12 Overwegende dat de rechtsgang van artikel 16 van het Protocol betreffende voorrechten en immuniteiten van de E.G.K.S., hetwelk van toepassing was op het tijdstip waarop het geschil is ontstaan, en de bepalingen betreffende de prejudiciële rechtsgang ter uitlegging van de Verdragen tot oprichting van de E.E.G. en de E.G.A. eenzelfde doel beogen, namelijk het verzekeren van een uniforme uitlegging en toepassing van de bepalingen van het protocol in de zes Lid-Statens;
- 13 dat overeenkomstig een aan de rechtsstelsels der Lid-Statens gemeenschappelijk beginsel, waarvan de oorsprong reeds in het Romeinse recht te vinden is, bij wijziging der wettelijke voorschriften, behoudens uitdrukkelijke bepaling van het tegendeel door de wetgever, de bestendigheid van het rechtsbestel moet worden verzekerd;
- 14 dat bijgevolg het Hof bevoegd is om op het verzoek tot uitlegging recht te doen;

B — T e n g r o n d e

- 15 Overwegende dat het Gerechtshof te 's-Gravenhage het Hof verzoekt de woorden „alle belastingen op hun salarissen en emolumenten door de Gemeenschap uitbetaald” gebezigd door het ten tijde van het ontstaan van het geding toepasselijke artikel 11,

sub b) uit te leggen met het oog op de krachtens de Nederlandse Algemene Ouderswet over zodanige inkomsten geheven premie;

- 16 Overwegende dat het Hof in het kader ener procedure als de onderhavige niet bevoegd is om aan de hand van de aangehaalde bepalingen van het Gemeenschapsrecht in een beoordeling te treden van de kenmerken ener krachtens de wetgeving van een Lid-Staat der Gemeenschap verschuldigde bijdrage, welk oordeel immers is voorbehouden aan de nationale rechter die het Gemeenschapsrecht op het voor hem ahangige geding heeft toe te passen;
- 17 dat het Hof echter wel bevoegd is de aangehaalde bepalingen van het Protocol betreffende (de) voorrechten en immuniteiten uit te leggen teneinde de nationale rechter in staat te stellen om het gemeenschapsrechtelijk voorschrift op de juiste wijze toe te passen ten aanzien van de omstreden premieheffing;
- 18 Overwegende dat artikel 11, sub b) van het Protocol betreffende voorrechten en immuniteiten ziet op de nationale belastingen op salarissen en emolumenten in welke vorm en onder welke benaming deze ook worden geheven;
- 19 dat evenwel in verband met het ingeroepen voorrecht moet worden onderzocht of de gezegde salarissen en emolumenten al dan niet voorwerp zijn van een belasting in de zin dezer bepaling;
- 20 dat daartoe moet worden onderscheiden tussen een belasting, geheven ter voorziening in de algemene behoeften van de overheid en een premieheffing, bestemd ter financiering van een stelsel van sociale zekerheid, ook al vindt zodanige premieheffing plaats op een wijze, ontleend aan de inning van belastingsschulden;
- 21 dat derhalve, wanneer bij de vaststelling der bewuste premie van de inkomsten van de betrokkene wordt uitgegaan, er geen enkel bezwaar tegen bestaat dat ter bepaling van de grondslag rekening wordt gehouden met de salarissen en emolumenten uitbetaald door de Gemeenschap;
- 22 dat deze vaststelling intussen onverlet laat de niet aan het Hof voorgelegde vraag, of een ontheffing van de omstreden premiebetaling wellicht zou moeten plaatsvinden op grond van gemeenschapsrechtelijke of nationale voorschriften, welke strekken om een verplichte aansluiting van ambtenaren der Europese Gemeenschappen bij een nationaal stelsel van sociale zekerheid te voorkomen, voor zover zij reeds dwingend aan een overeenkomstig, vanwege de Gemeenschappen ingesteld regiem, zijn onderworpen;

C — Ten aanzien van de kosten

- 23 Overwegende dat de kosten van de regering van het Koninkrijk der Nederlanden en van de Commissie der Europese Gemeenschappen, die hun opmerkingen aan het Hof hebben voorgelegd, niet terugvorderbaar zijn;

- 24 dat de onderhavige instantie ten aanzien van partijen het karakter draagt van een incident in het geding voor het Gerechtshof te 's-Gravenhage en de kostenbeslissing derhalve aan laatstgenoemde rechter staat;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de mondelinge toelichting van de eiser in het hoofdgeding Klomp, van de regering van het Koninkrijk der Nederlanden en van de Commissie der Europese Gemeenschappen;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en in het bijzonder artikel 41;

Gelet op het Protocol betreffende voorrechten en immuniteiten, gevoegd bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en in het bijzonder de artikelen 11, sub b) en 16;

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en in het bijzonder artikel 177;

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie en in het bijzonder artikel 150;

Gelet op het Verdrag tot instelling van een Raad en een Commissie van de Europese Gemeenschappen en in het bijzonder artikel 30;

Gelet op het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschappen, gevoegd bij het Verdrag tot instelling van een Raad en een Commissie van de Europese Gemeenschappen en in het bijzonder artikel 13, tweede lid;

Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap en het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie en in het bijzonder hun respectieve artikelen 20 en 21;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;
verklaart

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende over de hem door de Tweede Kamer van het Gerechtshof te 's-Gravenhage (Belastingkamer) voorgelegde vraag, voor recht :

Een premieheffing, bestemd ter financiering van een stelsel van sociale zekerheid, vormt geen belasting in de zin van artikel 11, sub b) van het

Protocol betreffende voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, ook al vindt zodanige premieheffing plaats op een wijze ontleend aan de inning van belastingschulden.

Aldus gewezen en ondertekend te Luxemburg op vijftwintig februari negentienhonderdnegeenzestig.

Lecourt	Trabucchi	Mertens de Wilmars
Donner	Strauß	Monaco
		Pescatore

Uitgesproken ter openbare zitting te Luxemburg op vijftwintig februari negentienhonderdnegeenzestig.

De Griffier	De President
A. Van Houtte	R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL J. GAND
VAN 29 JANUARI 1969¹

*Mijnbeer de President,
mijne heren Rechters,*

In Nederland bestaat sinds 1956 een stelsel van algemene ouderdomsverzekering (A.O.W.) hetwelk in beginsel voor alle ingezetenen geldt en gefinancierd wordt uit bijdragen berekend op grondslag van het inkomen der betrokkenen; deze bijdragen worden op dezelfde wijze als een belasting ingevorderd. In verband met de toepassing van dit stelsel hebben zich reeds enkele rechterlijke instanties van deze Staat tot Uw Hof gewend en verzocht met toepassing van artikel 177 van het Verdrag van Rome sommige bepalingen van Verordening no. 3 inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers te willen interpreteren (9 juni 1964, Nonnenmacher, Jurisprudentie, Deel X, blz. 585). Het Gerechtshof te 's-Gravenhage legt U echter met betrekking tot dezelfde wetgeving een probleem van geheel andere aard voor. Het gaat om de vraag of de bepaling van

artikel 11, sub b), van het Protocol-E.G.K.S. betreffende de voorrechten en immuniteiten waarbij de ambtenaren van die Gemeenschap worden vrijgesteld van alle belastingen op hun salarissen en emolumenten door de Gemeenschap uitbetaald, zich ertegen verzet dat de krachtens de A.O.W. geheven premie op grondslag van bedoelde salarissen en emolumenten berekend wordt.

Wij geven allereerst een kort overzicht van de feiten.

Klomp, ambtenaar in vaste dienst bij de Hoge Autoriteit, die zijn functie te Luxemburg uitoefende, werd met ingang van 1 februari 1959 bij de Pers- en Voorlichtingsdienst der Gemeenschappen te 's-Gravenhage tewerk gesteld en vestigde zich in deze stad. Eind 1961 zond de belastingdienst hem een premieaanslag voor de A.O.W. over het jaar 1959, waarbij voor de berekening der bijdrage werd uitgegaan van zijn salaris als E.G.K.S.-ambtenaar.

Toen verzoeker de bevoegde dienst niet tot wijziging van de berekeningsgrondslag kon

1 — Vertaald uit het Frans.